

skes udlevering for, eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Efter udleveringslovens § 3, stk. 1, som affattet ved lov nr. 417 af 10. juni 1997 (Gennemførelse af EU-udleveringskonventionen) kan udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union ske for handlinger, der efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Det gælder dog kun i tilfælde, hvor anmodning om udlevering fremsættes efter, at EU-udleveringskonventionen er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende medlemsstat i Den Europæiske Union, jf. § 2, 3. pkt., i ændringsloven. Bortset fra disse tilfælde kan udlevering til såvel EU-medlemsstater som til andre stater i almindelighed kun ske, hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år.

Efter den nordiske udleveringslov kræves som udgangspunkt ikke, at det pågældende forhold er strafbart efter dansk ret. Efter denne lovs § 3, stk. 1, kan der således i almindelighed ske udlevering til et af de nordiske lande, når handlingen efter det begærende lands lovgivning kan medføre højere straf end bøde.

Overførsel af retsforfølgning reguleres i loven om overførsel til et andet land af retsforfølgning i straffesager, jf. lov nr. 252 af 12. juni 1975 som ændret ved § 4 i lov nr. 322 af 4. juni 1986. Overførsel sker på grundlag af reglerne i Europarådets konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager. Hovedformålet med konventionen er at give mulighed for, at retsforfølgning i anledning af en lovovertrædelse kan finde sted i det land - dvs. gerningslandet, bopælslandet eller et andet land - hvor det under hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder skønnes mest hensigtsmæssigt.

Loven indebærer, at lovovertrædelser, der er omfattet af konventionen, kan retsforfølges efter konventionens regler og lovens bestemmelser. Efter konventionens artikel 2 medfører en anmodning om overførsel af retsforfølgning i en straffesag til Danmark, at de danske myndigheder bliver kompetente til at indlede retsforfølgning i sagen, selv om sagen ikke i øvrigt måtte være undergivet dansk straffemyndighed, jf. herved straffelovens § 8, nr. 5.

Konventionen er indtil videre kun ratificeret af et mindre antal lande (pr. 23. juni 1999 af foruden Danmark: Østrig, Tjekkiet, Estland, Letland, Holland, Norge, Slovakiet, Spanien, Sverige, Tyrkiet og Ukraine). I et vist omfang sker dog også overførsel af retsforfølgning til og fra andre lande på grundlag af lovens og konventionens retningslinier.

Siden 1970 har der mellem de nordiske lande foreligget en samarbejdsaftale om retsforfølgning i et an-

det nordisk land end dér, hvor den strafbare handling er begået, jf. herved Anklagemyndighedens Årsberetning 1976, s. 53-61, og Rigsadvokatens Meddelelse nr. 5/1978 og 11/1982.

Samarbejdsaftalen indebærer, at retsforfølgning for en lovovertrædelse, som er begået i et nordisk land (gerningslandet), kan ske i et andet nordisk land, hvis den mistænkte er bosat i dette land, og overtrædelsen også er strafbar efter dette lands lovgivning. Det samme gælder, såfremt mistænkte opholder sig i det andet land, og det af særlige grunde findes hensigtsmæssigt, at forfølgningen sker dér, og forholdet hører under dette lands straffemyndighed. Retsforfølgningen sker efter straffe- og procesreglerne i det land, som overtager sagen (det anmodede land), jf. samarbejdsaftalens § 1.

Samarbejdsaftalen gælder i sin helhed i forholdet mellem nordiske lande, som ikke begge har tilsluttet sig den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager, dvs. Finland og Island. Samarbejdsaftalens §§ 4, 5, 7 og 8, der fastsætter regler om fremgangsmåden ved anmodning om overførsel af retsforfølgning, gælder ud over og i stedet for konventionens bestemmelser i forholdet mellem de nordiske lande, der har tilsluttet sig konventionen, dvs. Danmark, Norge og Sverige.

Overførsel af straffuldbyrdelse reguleres i loven om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lov nr. 323 af 4. juni 1986 som ændret ved § 2 i lov nr. 291 af 24. april 1996. Herefter kan der ske overførsel af straffuldbyrdelse på grundlag af Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførsel af domfældte og Europarådets konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger. Herudover giver loven under visse betingelser mulighed for at overføre straffuldbyrdelse på grundlag af overenskomst med en anden stat og efter aftale i det enkelte tilfælde.

Mellem de nordiske lande gælder lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde mellem Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986 og lov nr. 291 af 24. april 1996. Loven giver mulighed for mellem de nordiske lande at overføre fuldbyrdelsen af straffedomme, herunder bl.a. domme til fængselsstraf, hæfte og bøder. Endvidere indeholder loven hjemmel til overførsel af afgørelser om samfundstjeneste og overførsel af tilsyn m.v. i betingede domme og ved prøveløsladelse.

For så vidt angår *retshjælp* henvises til Europarådets konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager med tilhørende protokol, jf. bekendtgørelse nr. 18 af 17. juli 1963 og bekendtgørelse